

Velecenjeni gospod!

Lepo se Vam zahvaljujema za „Zvonček“. Prav rada ga čitava, najbolj pa nama ugaja „Kekec na hudi poti“. Stara sva po 11 let in hodiva skupaj v 4. razred II. oddelek. V šolo hodiva z velikim veseljem.

Pesmi, ki so v „Zvončku“, se učiva časih na pamet.

Z Viktorjem se večkrat spreva, toda kmalu je zopet dobro.

Prosim, odgovorite nama!

Lepo Vas pozdravljata

Vida Glaserjeva,

Viktor Stani,

uč. in uč. v Rušah.

Odgovor: Ljuba Vida in Viktor!

Od več strani dobivam poročila, da je „Zvončkovim“ bralcem in bralkam izredno všeč „Kekec na hudi poti“. Komu bi pa tudi ne ugajal ta ljubeznivi slovenski junacek! Od poglavja do poglavja prihajajo njegove zgode in nezgode zanimivejše. To je pač ena najlepših povesti, ki jih imamo v slovenski mladinski književnosti. — In večkrat se spreta? Le čakajta! Morda pa kdo napiše povest o Viktorju in Vidi, kako sta se časih polasala, pa sta si zopet roko v spravo podala!

Cenjeni gospod Doropoljski!

Z velikim veseljem čitam Vaš „Zvonček“, ki nam ga daje naš gosp. nadučitelj. Posebno me zanima Vaš kotic, kjer si dopisujete z mladimi čitatelji „Zvončka“. Dovoljujem si tudi jaz prositi Vas za majhen prostorček v Vašem listu in upam, da mi te želje ne odrečete. Hodim v šolo v Kapele v 4. razred, kjer nas uči g. nadučitelj Pečnik, ki ga imamo vsi otroci jako radi. Učenje me prav veseli, in starši so mi obljubili, da me dajo v jeseni v meščansko šolo, seveda le, če dobim dobro izpričevalo. Drugo leto prosim starše, da tudi meni naroče „Zvonček“, ta lepi slovenske list. Če dovolite, Vam pišem prihodnjič še par vrstic.

Z različnim spoštovanjem Vas pozdravlja

Micika Sevnikova,

Kapele pri Brežicah,

Sp. Štajersko.

Odgovor: Ljuba Micika!

Velikega pomena za splošno izobrazbo so meščanske šole; le škoda, da jih Slovenci skoro nič nimamo. Drugače je to n. pr. na Češkem, kjer ni nobenega večjega kraja, ki bi ne imel meščanske šole. Zato pa je tudi splošna izobrazba bratskega češkega naroda na tako visoki stopnji, da zbuja zanimanje in priznanje prijateljev in sovražnikov. — Piši mi še!

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Videl sem v Vašem koticu, da Vam marsikdo tudi kakšno povest napiše. Tudi jaz sem se namenil nekaj takega.

Zgodovina koruznega štorža.

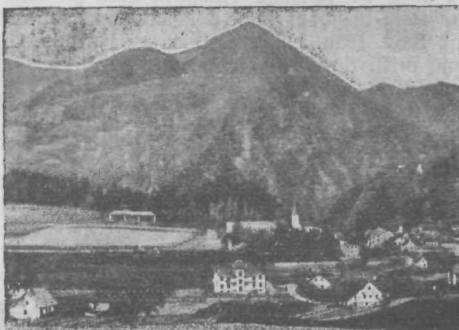
Pri kmetu Francu Peniču so luščili koruzo. Mali Francek dene prazni koruzni štorž v vrečo, ki je bila v njej koruza, namenjena drugega dne za v mlin. Drugo jutro pograbi oče vrečo s štoržem vred ter jo nese v Janezov mlin. Ko Janez koruzo zasiplje, se jako začudi, ko zagleda tako lep debel štorž med zrnjem. Zgrabi ga ter ga vrže skozi odprto okno v potok pri mlinu. Ta je plaval dalje. Najprej po potoku, potem po reki. Tu se ustavi na nekem otoku ter sprhne.

Prosim Vas vljudno, da to uvrstite v svoj kotic. Tudi Vas prosim, da bi mi povedali, če Vam je že kdo pisal iz našega trga. Prilagam razglednico. — Oprostite slabi pisavi!

Pozdravlja Vas čez hribe in doline vdani

Vitimir Cilenšek

v Kozjem št. 4., Sp. Štajersko.

Odgovor:

Ljubi Vitomir!

S svojo „Zgodovino koruznega štorža“ si hotel bržkone povedati, kako tudi človeško življenje zaide po naključjih, zgodah in nezgodah na čudna pota, ki jih še slutili nismo. V koliko se Ti je ta namera posrečila, o tem naj sodijo koticarji! — Jeli mi je že kdo pisal iz prijaznega Kozjega, to moraš vedeti sam, ako pazno in redno prebiraš „Zvonček“. — Oproščenja zaradi slabe pisave Ti ne bo treba več prositi, ako in kadar boš hotel sam. Piši lepše — pa je konec besed!

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Tudi jaz Vam pišem nekoliko vrstic. Hodim v 4. razr. I. drž. gimn. v Ljubljani. Ko berem Vaš „Zvonček“, me tako zanima, da sem sklenil tudi jaz, da si naročim ta list. Prilagam Vam tudi potopis, ki sem si ga zapisal, ko smo šli z mojimi tovariši na izlet na Begunjščico. Če Vam ugaja, Vas prosim, da ga objavite.

Z iskrenim spoštovanjem!

Ciril Dobovišek.

Odgovor:

Ljubi Ciril!

Prilobčujem Tvoj popis izleta na Begunjščico ter se pridružujem koncem popisa izraženi želji. Seveda je treba vsakemu hribolazcu (turistu) previdnosti, da se ne ponesreči v gorah. Kdor ni vajen take hoje, ne sme potovati sam. — Tvoj spis se glasi:

Izlet na Begunjščico.

Begunjščica je vsakemu Slovencu znana gora v Karavankah. Visoka je 2063 m. Stoji v južnem vzporednem grebenu Karavank.

Opisati vam hočem izlet, ki sem ga napravil s svojimi tovariši v velikih počitnicah dne 17. julija 1917.

Mnogo lepega in znamenitega sem že slišal o tej krasni gori. Zato smo sklenili prijatelji, da si hočemo tudi mi ogledati to bližnjo goro. V velikih počitnicah se napotim s svojimi tovariši na Begunjščico. Vsak si je bil že prej pripravil vse potrebno za na pot. Domenili smo se, da gremo že zvečer ob 6., da pridemo potem lahko do 9. zvečer do planinske kočice, ki je ob znožju Begunjščice. Ta kočica se imenuje Vilfanova kočica po ustanovitelju te kočice, ki je bil jako vnet sotrudnik Slov. Plan. Društva. Bilo je še svetlo, ko smo prišli do prvih planšarskih koč, kjer se pase živina. Tu nam je tamošnji pastir, ki je tam pasel živino, postregel s sirovim maslom in mlekom. Ko smo se dobora okrepčali, smo šli dalje ter prišli v pol ure do Vilfanove kočice, kjer smo si skuhalih žgance in kavo ter tam prenočili. Zjutraj smo vstali že pred vzhajajočim solncem ter šli na vrh gore, da smo opazovali vzhajajoče sonce, ki je svoje

prve žarke razprostiralo najprvo na ponos Julijskih Alp — na mogočni Triglav. Na Begunjščici imamo jako lep razgled na Karavanke in Julijske Alpe. Tu se vidi največja gora Karavank, Stol, ki je visok 2239 m, potem Zelenica in Košuta, na drugi strani pa prelaz ob koroški meji, Ljubelj (1370 m). Pod nami se razprostira Jelovica z Babjim zobom, pod Begunjščico je vas Begunje, potem Radovljica, Bled z Blejskim jezerom. Sploh vidimo tu vso Gorenjsko ravnino. S sabo smo imeli tudi fotografični aparat, da smo napravili več prirodnih posnetkov. Brez fotografičnega aparata in daljnogleda si sploh ne moremo misliti hribolazca (turista). Prebivši ves dan na gori z nabiranjem planik in opazovanjem, smo se vrnili vsi od dolgega pota utrujeni domov.

Nikoli ne pozabim izleta na Begunjščico, in tudi vi, bralci, si ne pozabite ogledati te Slovencev tako priljubljene gore!

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Dovolite mi, da se tudi jaz oglasim v Vašem koticu in izrazim svoje veselje, ki ga imam do „Zvončka“. Letos sem prvič naročena nanj. Vzpodbudila me je gospodična v šoli, ki nam je pravila toliko lepega o njem. In zares se mi je že tako priljubil, da komaj pričakujem njegovega prihoda. Posebno Vaš koticček prav rada berem, sploh v vsem mi je priljubljen.

Prav lepo Vas pozdravlja

Vilma Kraljeva,
učenka III. raz. ljudske šole,
Sv. Ivan pri Trstu.

Odgovor:

Ljuba Vilma!

Prav hvaležen sem Tvoji gospodični učiteljici, ki je z vneto svojo besedo pridobila našemu „Zvončku“ novo naročnico — Tebe, zavedno tržaško Slovenko! Obe rodoljubno pozdravljam, želeč našemu listu mnogo, prav mnogo tako vrljih podpornic!

Nekaterim koticarjem-mazačkom: Časih dobim pismo, ki je vse pomazano, zmečkano ali skrajno malomarno spisano. Taki mazački zaman čakajo odgovora! Vsako pismo mora biti čedno, čisto in lepo pisano. To zahteva oblika in vljudnost vsakogar nasproti vsakomur!

